

c o d r i n a b r a n

POVESTIRI DINTR-UN CARTIER DE VEST

proză scurtă

 CORRECTBooks

CODRINA BRAN

**POVESTIRI DINTR-UN
CARTIER DE VEST**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-769-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

CONCERTUL DE SEARĂ	1
MOARTEA PERUȘULUI.....	7
FETIȚE	9
ISTORIE MICĂ.....	12
SINCERITATE MASCULINĂ	14
AMINTIRILE UNUI ARHIVAR	17
DOAMNA.....	22
FETIȚA CU OCHII ALBAȘTRI.....	25
ROCHIA	28
SEPTEMBRIE	32
POVESTE DE DEMULT.....	35
SCRISOAREA LUI:.....	35
SCRISOAREA EI:.....	40
ON LINE.....	43
TREI PICIOARE SCURTE	51
DIPSOMANIE.....	54
COPIUL LUI CRONOS	59
MĂTUȘA AGATA.....	62
TOVARĂȘUL DE LA RAION.....	70
CASA	72
BĂTRÂNUL.....	76
MOISE	79
GOODBYE, MISTER CHIPS	84
ÎN APRILIE.....	86
HOINARA	88
CARTIER.....	89
NOAPTE ANDALUZĂ.....	90
VIVA ESPANA!.....	91
CEL MAI BĂTRÂN EMIGRANT	97
COSTA DE ALMERIA/JURNAL SPANIOL.....	102

CONCERTUL DE SEARĂ

Cerul de august boltit peste munți stătea țintuit în stelele ce păreau atât de apropiate aici pe culme, încât aveai senzația că le-ai putea atinge cu mâna. Sala de muzică, capsulă de sticlă înfiptă în căușul mestecănișului, avea vederea deschisă spre valea înecată în cețuri cenușii ce se desfăceau în fuioare subțiri și se topeau în negrul nopții. Trei povârnișuri acoperite de păduri pe vârfuri și desfășurând în coborâre pășuni și gospodării răzlețe se întâlneau undeva jos în vale, în vatra satului, închipuind astfel un amfiteatru grandios. Acum, noaptea, măreția peisajului nu se putea decât intui în hăul de smoală. Câteva luminițe de pe versante încercau să-și comunice una alteia existența. Noptile în creierul munților așterneau o astfel de liniște, încât cel mai neînsemnat zgomot în amfiteatrul acesta se propaga la kilometri și isca lătrăturile câinilor de la gospodăriile izolate.

O lună însângerată apăruse în despicătura munților.

Kurt, în fața partiturii, înalt, subțire, cu barbișonul grizonat și ochelari rotunzi în dosul cărora ochii închiși trăiau legănarea sunetelor, atacă partea a doua a concertului. În sala înaltă de sticlă muzica se zbuciuma ca într-o capsulă ruptă de lume, trăind o viață a ei independentă, separată cu totul de hăurile negre ale muntelui. Arar, când se deschidea ușa, scăpau afară în liniștea absolută fragmente din cântecul acela scris cândva demult pentru alți oameni. Luna însângerată începu să lumineze câte puțin din vârfurile împădurite.

Degetele lungi și subțiri ale violonistului țineau gâtul elegant al viorii, apăsând alternativ cu buricele corzile, în timp ce degetele celeilalte mâini conduceau arcușul, când nervos și zbuciumat, când lin, într-o mișcare mângâietoare. Venele albastre ale mâinilor schițau parcă niște arbuști cu crengi delicat răsfirate.

Căruța fără hulube la care era înhămată iapa roșcată aștepta lăsarea serii. Calul cu traista de fân la gât fornăia și se plesnea pe crupă cu coada alungând un roi de muște insistent; făcea câte un pas în față sau în spate, smucind tot atelajul într-o mișcare de du-te-vino, clănțăninduși potcoavele pe piatra curții.

— Hoo, o liniștea Vladimir, care lucra ceva în magazie.

Bătrâna răsturnă mămăliga pe fundul de lemn, o tăie cu ața și turnă laptele în blide. Milu ședea râzând pe laviță cu lingura în mână, bucurându-se de cină. Capul lui hidrocefalic se legăna în timp ce saliva îi curgea pe cămașă; râdea cu dinții rari uitând de rana cu sângele proaspăt încheșat ce-i brăzda obrazul stâng, de la tâmplă până la bărbie.

— Ce-i mă, mutule, ce râzi ca prostu'? Numai la mâncare ți-e gândul! Vladimir, încălecând banca din fruntea mesei, îl lovi peste cap pe Milu căruia îi îngheță rânjetul tâmp și ridică mâna cu lingura deasupra capului într-un gest de apărare.

— Lasă-l, Vladimire, nu-l mai bate, uite ce i-ai făcut azi!

— Să-l ia naiba că nu-i bun de nimic, nu vezi că face numai pagubă la mâncare?

Vladimir dăduse pe gât al doilea pahar de palincă. Se șterse la gură cu dosul mâinii și se așternu pe mâncat. Înmuat de alcool și de bucatele calde, dădu un semn de bunăvoință fratelui care nu mai îndrăznea să se atingă de mâncare:

— Hai, bă, Milule, că te iau cu mine la pădure! Atâta poți să faci și tu, să ții dârlogii până încarc buștenii.

Vladimir era o cruce de bărbat înalt și spătos, încât la tăiatul și căratul buștenilor se descurca fără ajutor. Poate că natura îl înzestrase ca pentru doi bărbați știind că avea să-i pună în cârcă un frate nenorocit. Rudele ți le dă Dumnezeu, iar prietenii ți-i alegi singur... dacă poți, dacă oamenii te vor așa. Cine știe ce păcate o fi avut bătrâna sau țiitorul ei cu care îl făcuse pe Milu, de s-a trezit cu un frate pe care mai bine nu l-ar fi avut. Țiitorul, omul dracului, după ce-i chinuse destul și-și făcuse numai dușmani prin partea locului, văzând că bătrâna nu vrea să pună pe numele lui nici un petic de pământ, se duse de nu mai auzise nimeni de el de atunci. E drept că nici despre propriul tată nu prea auzise el de la maică-sa multe, dar așa orânduise destinul lucrurile, și ce ți-e scris trebuie să duci. Vorbe de biserică, bune duminica și de paști, dar zilele de muncă sunt multe, truda mare și bucuriile puține acolo în inima muntelui.

Copacii îi tăiașe în zori și îi trăsesese în luminiș, urmând să aștepte căderea nopții pentru a-i căra acasă. Se duse cu Milu, care se ținea mereu bucuros de Vladimir întocmai ca un cățel. Trupul plăpând și membrele moi ale bietului idiot nu-i foloseau fratelui mai mare aproape la nimic. Când se îmbăta sau i se puneă așa un parapon, îl lua la bătaie vărsându-și năduful pentru blestemul ce căzuse pe capul lui de a nu-l voi nici o femeie de bărbat din cauza acestui frate și a bătrânei bolnavă de rac. Așa îi trecea viața și bărbăția, furând lemne, cărând cu spinarea, muncind ca un rob în loc să meargă și el la oraș, ca mulți alții care și-au făcut câte un rost pe acolo. Așa ar fi făcut și el, dar nu se îndurase s-o lase pe bătrână singură cu munca și cu un copil neblejnic. Mângâierile lui rămâneau pălinca și câte o tăvăleală cu Ileana satului.

Azi dimineață în poiană, unde trăsesese trunchiurile tăiate de cu zori, îl doborî pe Milu lângă trunchiul unui brad și-l stâlci în bătaie până simți că s-a răcorit. Ar fi vrut ca idiotul să nu mai existe, să dispară din viața lui, pietroiul pe care soarta îl legase de gâtul său. Pe drumul de întoarcere, Milu alerga în urma lui, mai șchiop, cu sângele curgându-i pe față. Vladimir mergea întins fără a întoarce capul, înciudat pe soartă și pe el însuși. Tot restul zilei lucră îndârjit și ursuz.

Băuse cam mult, când la lăsarea serii porniră. Drumul era lung de astă dată, întrucât cu atelajul trebuia să ocolească pe serpentine. Pe jos printre copaci era drum de o oră, cu căruța - de două. Plecaseră pe la zece, pe la doisprezece aveau să ajungă, încă două ceasuri până reușea să încarce, apoi pe la trei-patru înaintea zorilor va fi cu lemnele în curte. Avea cumpărători grăbiți cu bani buni; casele de vacanță ale orășenilor se ridicau ca ciupercile după ploaie. Le plăceau locurile, cică erau pitorești.

Luna aceea sângerie răsărise în șeaua dintre munți și îi însoțea hurducându-se odată cu căruța. Poate de aceea sau poate de la băutura, Vladimir vedea câteodată două luni.

Când ajunse sus pe coamă aruncă o privire spre castelul de sticlă luminat din care răzbătea când și când sunetul unei viori. Veniseră nemții și în fiecare seară se auzea de la ei muzică. Domnii veniți de departe ieșeau apoi să admire stelele și vorbeau cu gazda despre lucruri înalte pe care Vladimir, în rarele vizite pe care le făcea acolo, nu le înțelegea. Le aducea câte o pălărie de ciuperci. Se uita nedumerit la domnii aceia care se minunau atâta de un cer înstelat sau de o lună plină; numai Milu se zgâia așa la lună sau câinii care urlau la ea. Oamenii din sat ziceau că luna însângerată e semn rău. Unii aveau să spună că au auzit cucuveaua pe casa lui Vladimir în noaptea aceea, dar acesta era de mult pornit peste munte spre domeniile mănăstirii.

Singuraticul violonist era suit pe o estradă în dreptul unui geam rotund ca un hublou de navă, încastrat în piatră, prin care își făcuse loc o iederă străpungând printre pietrele construcției de afară înăuntru, hotărâtă să ia în stăpânire spațiul oamenilor. Cânta ca pentru sine, cu ochii închiși, ridicându-se mereu pe vârfuri, răpit parcă gravitației, levitând pe acordurile serenadei.

Violonistul împreună cu cele trei doamne, care stătuseră în spatele unei coloane migălind câte un lucru de mână, reconstituiau parcă o scenă de epocă. Singurul lucru care-i deosebea de trăitorii unui secol de mult trecut erau veșmintele: pantaloni și pulovere de lână, deoarece nu erau într-un salon încălzit de șeminee și rochii înfoiate, ci în vârful muntelui în Carpații Transilvaniei, într-o țară departe din est, într-un alt mileniu. Văzând prin geamurile imense de sticlă cerul desfășurat ca un decor ireal, doamnele își abandonară lucrul de mână și ieșiră în răcoarea încă neconvingătoare a aceluia ceas, lăsându-se pătrunse de farmecul nopții de august, în care stelele le-ai fi putut culege ca pe niște poame, atât erau de joase și de mari. Se simțeau pe moment eterne, crescute odată cu muntele, uitând de condiția lor de călătore, răsfăț de turist ce se simte proprietar al inefabilului, al haltei în care a poposit, doar pentru că a cules imaginea într-un aparat ce pare că știe să oprească timpul pe loc.

Câinele uriaș, un ciobănesc mioritic, veni încet pe labele lui blănoase și se alătură grupului de doamne. Urechile lui agere aflaseră de ceva timp că Vladimir pornise cu căruța pe drumul pietruit peste creastă, dincolo, spre pădurile mănăstirii, și ascultau cumiți exclamațiile de admirație ale femeilor, considerându-le ceva cât se poate de natural. Liniștea era în parametri normali, așa că se întinse sub formă de preș la picioarele acestor doamne atât de sensibile la frumosul naturii.

Violonistul își adună știmele, închise cu grijă vioara în cutia ei ca un coșciug de lux, stinse luminile și veni să se alăture grupului care inspira adânc aerul tot mai crud al nopții cu ochii la ciudățenia aceea de lună însângerată care se ridica dintre două creste ale muntelui. Pe moment, erau cu toții aici, prieteni și complici la minunățiile locului, dar ziua de mâine avea să-i risipească spre destinații diverse, jurând că vor reveni, știind în sinea lor că astfel de jurăminte sunt greu de ținut la vârsta lor. Doar Berta ținuse un astfel de jurământ făcut cu mai mulți ani în urmă și revenea în fiecare

vară, astfel că ajunse să o „rupă” pe românește. În traducerea ei, „Mica serenadă” era „Mică muzică de noapte” pe care Kurt o interpreta seară de seară ca pe un ritual, de parcă ar fi vrut să imprime locului ceva din personalitatea lui, să-l ia în stăpânire la încheierea programului.

Era ultima serenadă, Kurt și cu Doris aveau să plece a doua zi cu avionul spre Suedia, la ferma lor de acolo, înainte de a se instala toamna, iar Berta, undeva în landul Bavaria, unde trăia într-un așezământ pentru seniori, o elegantă exprimare pentru ceea ce însemna doar o casă de bătrâni. Doamna Astrid urma să se reîntoarcă la Köln, unde în casa mare droaia de nepoți bronzăți la soarele Andaluziei aveau să o primească bucuroși. Doamna Astrid era o femeie corpulentă și pusă mereu pe răs, nevrând să bage în seamă picioarele elefantine și supraîncărcarea inimii, motorăș obosit care se alimenta mai mult din chicotelile ei generoase. „Ein Bot, ein Montschein und Du...”, începu Astrid să fredoneze un vechi șlagăr care avea pe puțin o jumătate de secol. Unde o fi văzând ea o barcă în locul acela suspendat la o așa altitudine? De ce nu, oricum aveau o senzație de plutire, așa că Berta i se alătură și continuă cântecul pe două voci. Berta își ținea mâna stângă în buzunar. Era nevoie să și-o potrivească de fiecare dată cu cealaltă mână întrucât nu mai răspundea la comenzi de multă vreme.

Doris își cercetă ceasul fosforescent și emise semnalul de culcare. Evident, valabil pentru Kurt.

Cei doi soți semănau între ei precum doi frați gemeni, înalți, slabi, foști sportivi probabil. Întregul lor concediu se desfășura după un program fix: porneau înainte de răsăritul soarelui înarmați cu câte un „alpenstock” și un rucsac în spate, disciplinați, făcând același număr de kilometri sau de ore pe culmea munților până departe, găsind afinșuri inaccesibile și poteci neumbrate. Din spate păreau doi adolescenți androizi, de statură identică, atâta doar că unul dintre ei purta o coadă căruntă. Doris avea ținuta unei „mädchen”, conservată ca atare, doar că firele cărunte ale cozii depășeau ca proporție firele blonde, iar picioarele zvelte și fața îngustă aveau pielea încrețită. Soții își vorbeau foarte rar, dar se sincronizau părând niște ființe care comunică prin ultrasunete, inaudibile pentru ceilalți. Când apărea Vladimir sau Milu pe acolo îi priveau cu o curiozitate rezervată ca pe niște insecte aparținând unui alt ecosistem prin care ei erau în trecere și - din păcate - aceștia, localnicii, nu făcuseră efortul de a învăța nemțește. Erau tipul acela de voiajori conservatori pentru care locurile se perindau pe lângă ei, și nu invers, și care la întoarcere vor avea de povestit cât de bine s-au adaptat localnicii la gusturile și obiceiurile lor.

Căruța urca spre platou, iar pe măsură ce urca noaptea se înstăpânea tot mai mult, astfel că doar mucusul țigării lui Vladimir veghea pentru o vreme ca un ochi misterios în noapte. Iapa tânără pășea vioi purtând încărcătura ușoară. Roțile învelite în pneuri, osiile bine unse făceau atelajul silențios.

Când ajunseră pe platou, ultima părere de lumină dispăruse astfel că nu se mai zărea nimic în vale. Milu, pe capră, alături de Vladimir, ținea dârlogii, deși calul știa drumul. Iapa roșcată, abia cu un an în urmă mânz, era favorita lui Milu. Alerga liberă pe coastă, cu părul lucios și coada în vânt,

trăgând bășini răsunătoare cu ecou întors de celelalte versante, iar Milu râzând să se prăpădească o incita cu o joardă. Între timp Vladimir atâta o bătuse cu biciul până o învățase supunerea, să plece capul între rude și să-și asume rolul de cal de povară.

Vladimir își mai aprinse o țigară. Era oarecum mulțumit de ziua asta și chiar și de compania lui frate-său, adică îl accepta alături fără ciudă, ba chiar cu o ușoară compătimire; în definitiv erau frați de mamă și nici unul dintre ei n-avusese parte de un al doilea părinte, așa că era împăcat cu rolul său de ocrotitor al neajutoratului. Cine știe, poate avea să-și găsească și el până la urmă o femeie numai a lui care să-l accepte așa, cu necazurile lui, doar era bărbat, nu glumă. Vladimir avusese vreme de la cină până la ora plecării să treacă împreună cu Viorica palantul dincolo de cucuruzii pitici. O zărise urcând poteca dinspre sat, mai bine zis o așteptase, că erau înțeleși. Baticul nou și cerceii din urechi îi încadrau fața albă pe care și-o ferea mereu de soare, dar o dădea cu rumineală pe pomeți; femeia asta care nu mai era chiar tânără arăta mai bine decât o fetișcană! Ochii ei strălucitori și vioi vorbeau de la sine. Și ce dacă lumea o bârfea, omul n-are decât o viață! Îi ducea lui Ilie bere și țigări și în drumul ei spre cea mai îndepărtată casă, trecea pe lângă palantul lui Vladimir care-și făcea acolo de lucru și de unde putea să o urmărească cu privirea cum urca de jos, din vatra satului. Era primul în calea ei, așa că, bărbat în putere, o vămuia pe cînste. Milu pândise nu odată printre tufe cum fratele se transforma în armăsar la bucele albe ca laptele ale Vioricăi. Ascuns, privea și participa și el la scenă după puteri, dând drumul înfiorat la un jet de urină și fugind apoi de acolo în pasul lui săltat, bucuros și parcă mai vital. Milu era fericit când o vedea pe Viorica urcând pe cărare, iar dacă Vladimir nu era acolo, alerga să-l anunțe prin semne cu bucuria întinsă pe toată fața lui mare. Știa că după astfel de întâlniri Vladimir se îmblânzea o vreme și apoi îi plăcea și lui să asiste la împerecherea lor, când putea să se ascundă bine, că dacă îl prindea frate-su lua o altă mamă de bătaie.

Acum mergeau în liniște, alături pe capră, singurele zgomote fiind potcoavele iepei. Din când în când animalul întorcea ușor capul fornăind, ca un fel de a spune că totul e în ordine, iar ei trei erau o echipă. Luna sângerie se ridicase dintre creste luminând ușor peisajul. O pasăre de noapte țipă ascuțit.

Totul s-a întâmplat într-o clipită. Un bolovan ivit în drum, poate scăpat dintr-un camion cu materiale de construcție pentru casele mănăstirii, prins de o roată din față îl dezechilibra pe Vladimir care căzu în spatele calului, roțile din dreapta trecându-i peste cap și spate. Milu trase de dârlogi și iapa se opri. Din spatele căruței venea un geamăt gros. La lumina lunii Milu îl văzu pe Vladimir zăcând pe burtă cu spinarea zdrobită și capul despicat la ceafă. Pasărea de noapte mai țipă o dată și își luă zborul cu un fâlfâit chiar de lângă ei. Milu așezat pe vine îl trăgea de o mână cu slabele-i puteri pe cel căzut, vrând să-l ajute să se ridice. Iapa încerca să se uite în spate și necheza în cascade scoțând aburi pe nări. O pată întunecată se tot lățea sub trupul nemișcat și un horcăit adânc nu încetă până dimineață.

Luna sângerie își parcursese drumul de pe o culme pe alta până ce o dizolvară zorii înainte

ca să apună. Milu ședea în iarbă și plângea amestecându-și sughiturile cu horcăitul tot mai slab al muribundului; așa îi găsiră primii drumeți care se îndreptau spre mănăstire în ziua de Sântămărie Mare.

Pe la ora unsprezece dimineața, o mașină de teren cu turiștii nemți cobora pe drumul de munte în serpentine spre sat, ca apoi să-și continue mersul către aeroportul orașului, în timp ce alta, de la morgă, urca. Își făcură loc una alteia încetinind, urmându-și apoi calea fiecare în direcții opuse. Grupul de turiști nu avea să afle niciodată că cealaltă mașină urca pentru omul cu pălăria de ciuperci care trecuse pe la ei aseară. Plecau cu încântarea în suflet și cu aparatele lor pline de imagini fermecătoare ale acestui colț de rai încă sălbatic, pe care civilizația nu apucase să-l impurifice.

În timp ce trupul lui Vladimir fu transportat în oraș la medicina legală, sătenii se adunau la poarta bătrânei întrebând și minunându-se de așa întâmplare nemaipomenită la ei în comună. Se spunea că unele femei auziseră cucuveaua în noaptea aceea chiar pe casa lui Vladimir, alții susținând că luna când e sângerie, cum fusese noaptea trecută, anunță moarte. Mai în șoaptă se comenta că mortul își primise pedeapsa pentru că prea îl oropsise pe bietul frate nevolnic cu bătaia, pentru că astfel de nenorociți îi trimite Dumnezeu la câte o familie pentru a-i încerca, întocmai ca și piatra din drum, prilej de poticnire. Câteva femei, mai la o parte, șușoteau că bătrâna era în felul acesta pedepsită pentru purtările ei din tinerețe, dar și Ileana, curva satului și piază rea, cu sulimanurile ei, adusese ghinion și zavistie prin multe case. Ceva mai încolo, singură și cu fața întoarsă stătea înaltă și dreaptă însăși Ileana așteptând mortul. Le auzea pe femeile adunate cum șușotesc înveninate împotriva eivădana încă tânără și dornică de viață. Dacă așa a rânduit Dumnezeu lucrurile... Se gândea că poate nu s-a convenit să preacurvească amândoi în post mai pățimași ca niciodată și apoi ca Vladimir să meargă la furat pe domeniile mănăstirii chiar în ajun de Sântămărie...

Bărbații, mai cumpătați, nu împărtășeau părerile femeilor, mulțumindu-se să dea din cap și să urmărească pe cer avionul care survola munții îndepărtându-se spre vest.

MOARTEA PERUȘULUI

În blocul cu zece etaje, vecinii de pe aceeași scară se cunoșteau și nu prea: copii cu ghiozdane, bătrâni aduși de la țară pe post de bone într-un exil lung până la moarte, muncitori care lucrau în ture, gospodine. Singurătatea și pustiul din viața bătrânilor exilați în cuștile de beton erau fără leac, rupti de natura care își urma anotimpurile undeva departe; de la vreo fereastră puteau, eventual, repera câte un copac răzleț. Lifturile circulau neodihnit: 2, 5, 8, 10, cifrele se luminau și locatarii urcau spre coliviile lor. Cu copii, cu plase. Mutați mai recent, unii nici nu se cunoșteau, rămâneau niște străini. Nu că nu s-ar fi salutat, dar nu știau nimic unii despre alții; în cazul în care aveau copii sau căței, mai intrau în vorbă sub acest pretext. În rest, fiecare își ocupa cuminte apartamentul, și viața se derula într-o liniște cuviincioasă în spatele ușilor închise.

Liftul urcă până la ultimul etaj unde se oprește și ușa se deschide. Tânăra iese din lift trăgând un troler după ea, troler care se împiedică ușor de șina ușii culisante a liftului. Scoate o legătură de chei din care o alege pe cea potrivită. Limba yalei alunecă silențios și ușa apartamentului se deschide spre holul aflat în semiîntuneric. Lasă trolerul în hol, închide în liniște ușa apartamentului, se descaltă, își vâra picioarele în papucii de casă pufoși și se îndreaptă spre baie. După ce apasă butonul apei, își ridică ochii în oglindă în timp ce se spală pe mâini înregistrând normal absența unor obiecte: periuța lui de dinți, aparatul de ras... Da, totul era conform înțelegerii. N-au fost scene, disperări, obiecte aruncate prin casă; discreția și măsura, vorbitul pe ton jos îi caracteriza în toate ca pe niște persoane civilizate. Doar erau intelectuali! Chipul calm din oglindă îi confirmă gândurile. Se demachiază. Înlătură cu grijă praful invizibil și fondul de ten de pe față și de pe gât cu tamponul rotund scos dintr-un etui de pe etajeră. Se spală din nou pe mâini, pe care le răsfață apoi cu crema emolientă dintr-un borcănel roz. Dă drumul la apă caldă în vană și picură în ea stropi de ulei de lavandă. Pune cu hotărâre prosopul plușat la locul lui și se îndreaptă spre bucătărie. Totul este într-o ordine perfectă, așa ca de obicei, nici o farfurie, nici un tacâm lăsat la întâmplare, gresia lucind de curățenie. Își îndreaptă pașii spre fereastră lângă care, atârnată în cui, se află colivia lui Paco acoperită cu șalul indian.. Conform înțelegerii, el plecase ieri, ea urmând să sosească azi dintr-o delegație, pentru a evita vreo scenă patetică. Era hotărârea ei, echilibrată, cerebrală, o despărțire ideală, mă rog, în măsura în care idealul poate fi o despărțire. Ii transferase pe cardul lui o sumă suficientă să-și poată lua bilet de tren, pentru că utilizarea banilor cash i se părea acum vulgară. Niște persoane educate găsesc soluții decente! Iată, relația nu mai mergea. El nu avea casă, doar două valize în care îi încăpeau toate lucrurile, un papagal și o slujbă prost plătită pe care, și pe asta, o pierduse de ceva vreme. De atunci zăcea pe canapea în fața televizorului cu telecomanda în mână și dădea pe gât pahar după pahar sau se juca interminabil la computer. Nu se interesa nici măcar de Chevroletul ei roșu nou-nouț cumpărat în leasing și care își ocupa locul în garajul din spatele blocului până ce ea avea să termine școala de șoferi. Nu vorbea

nimic. E adevărat că în urmă cu doi ani lucrurile stăteau aproape invers, dar viața merge înainte și trebuie să profiți de oportunitățile ce ți se oferă, nu să te lași copleșit de sentimente inutile. Cine nu știe să prindă norocul din zbor pierde. Este un looser. El devenise un looser. Unui astfel de bărbat nu i se pot trece prea multe cu vederea. Ea avea principii. Concesii nu avea pentru ce să facă. Un apartament, bani, postul de manager obținut de curând într-o firmă îi dădeau dreptul să-și dorească mai mult decât un bărbat fără ambiții, care la primul insucces devine depresiv. După amiază se programase la cosmeticiană. Verifică dulapul lui: este gol, sertarele lui, asemenea, își luase cărțile, CD-urile, totul. Normal. Bine că și-a luat cărțile, ocupau atâta loc! De azi va începe o viață nouă după ce avea să-și rânduiască lucrurile pe care și le înghesuise din cauza lui. În sfârșit, are acum al doilea sertar pentru farduri! Cercetează în oglinjoara de mână rezultatul demachierii. Este mulțumită. Are atâtea planuri... Viața ei urmează o linie ascendentă de când se știe, pentru că ea este o femeie lucidă și tenace. Ea știe să aleagă între esențial și neesențial, are răbdare, calm și își urmează scopurile prin hărnicie și metodă. Este o femeie cerebrală care învață repede și din mers totul. În această nouă lume dinamică, ea este femeia de succes care știe sau măcar intuiește toți pașii sesizând din prima oportunitățile. Succesul, ce cuvânt magic, sonoritatea lui însăși semănând a bomboană pe care o sugi cu nesaț lăsând să ți se scurgă prin vine un elixir hrănitor, succesul este cauza și efectul, cauza fiecărui pas înainte și recompensa ce te așteaptă după, îndemnându-te să continui.

Totul decursese conform înțelegerii.

Ridică șalul de pe colivie. Tăcere. Paco zăcea cu lăbuțele închircite în sus, micuț, rigid, cu penițele zburlite. Un degetar de apă, câteva coji de semințe și doi găinați minusculi erau singurele urme de viață rămase în urma lui. Îl luă în palmă. Nici măcar nu avea greutate.

Trecu în dormitor cu pasărea în mână. Da, așa era, dispăruseră toate lucrurile lui. Ordonat, le adunase cu grijă parcă vrând anume să șteargă orice urmă a trecerii prin casa ei, prin viața ei. Papagalul îi rămânea ei; așa era înțelegerea.

Cu pasărea moartă în pumn, privea din dosul perdelei pădurea de blocuri cenușii și un plâns tăcut îi frământa umerii. Pe nesimțite o ploaie ușoară de primăvară începu să pipăie pervazul.

FETIȚE

Se ridicau pe vârfuri și se atârnavă de clanța uriașă până aceasta ceda, limba sărea din scărița ei și poarta se deschidea cu un grav vaier familiar. În curtea cu tei și rondouri de hortensii și margarete, o curte pătrată cu mai mulți locatari, se intra prin poarta mare cu clanța undeva sus unde niște copii ajungeau cu greu. De fapt, erau niște fete care se adunau acolo pentru joacă. Poarta verde era o destinație preferată. Se jucau, de obicei, afară pe scări. Nina aducea din casă o sumedenie de lucruri: bucăți de voal și panglici, ață și ace, un foarfece, și pe loc se înjgheba o croitorie pentru păpuși. Așezate pe prag, micuțele cusătorese închipuiau diverse toalete pentru cele două păpuși; una era prințesa și cealaltă regina balului. Evident, amândouă trebuiau să poarte rochii lungi și voal, sau măcar o voaletă dacă nu ajungea materialul. La curtea regelui se purtau în acea vară niște rochii ciudate, destul de incomode, din care frumoasele abia puteau scoate mâinile, încheiate la spate în câteva cusături sumare și cam alandala. Se purta mult și asimetria; rochiile erau mai lungi în față, până jos, chiar dacă la spate abia ajungeau până la chiloței. Și combinația culorilor era îndrăzneată în acel sezon. Se purtau, de asemenea, și coronițele de margarete proaspete culese chiar din rondou; acestea dădeau participantelor la bal un aer regal și sporeau fastul momentului. Era adevărat că una dintre ele vedea doar cu un ochi, pe celălalt ținându-l sfios întredeschis, dându-i un aer absent și cam tont, iar cealaltă suferea de o gravă luxație de șold; cu toate astea jurai că erau cele mai frumoase doamne ce s-au putut întâlni la curtea vreunui rege.

Cine știe de ce la un moment dat frumoasele erau abandonate în diverse poziții bizare și fetițele intrau în casă pentru a începe o altă poveste, într-o rână, zăcând cu fața în jos, frumoasele adormeau brusc ca în povestea cu pădurea și nu se știe cum a rămas cu balul și cu prințul ce trebuia să sosească dintr-o clipă în alta.

Fetițele erau acum concentrate asupra unui caleidoscop ce și-l treceau una alteia privind spre lumină prin ocheanul acela magic la capătul căruia culorile se combinau la nesfârșit într-o succesiune mirifică. Flori ciudate se alcătuiau după legi misterioase în combinații infinite. Casa Ninei era plină de mistere: fotografiile vechi înrămate în care apărea o doamnă tânără cu tocă și manșon care dintr-un oraș plin de zăpadă le privea din spatele unui superb guler de blană. În altă fotografie un domn înalt cu pălărie poza lângă portiera unui automobil. Erau părinții Ninei. Aceasta le povestea că tatăl ei a murit demult, când era ea mică. O spunea cu un fel de mândrie, sporind astfel vraja aceluia loc în care se întâmplaseră și alte evenimente interesante, ca de exemplu aducerea unui paravan translucid pictat cu păsări lungi, ciudate, tocmai din Japonia, de către bunicul ei.

Verile acelea erau atât de lungi... așa cum este timpul în copilărie. Sub teiul plin de flori parfumate se organizau pe înserat concursuri de cântece. Pe măsură ce lumina scădea, parfumul își sporea intensitatea și atmosfera se încălzea de ceva duios, de un frison necunoscut. Din păcate, chiar

atunci societatea trebuia să se destrame.

În rochițe ușoare de vară, cu picioarele goale vârâte în sândăluțe, erau trei copile de vreo zece ani. Nina, cu două cozi grele, întunecate, a doua - cu codițe subțirele blonde, iar a treia, cu un păr creț și rebel semăna a caniș negru, cu două moțuri legate la spate și unul în creștet. Cele două vizitatoare se atârnavă de uriașa clanță și pătrundeau în gangul răcoros, apoi își făceau apariția în careul de lumină al curții. În vârful picioarelor, musafirele își băgau năsurile curioase prin toate ungherele. Discrete ca niște pisici, nu deranjau nici un obiect și o ascultau pe gazdă cum depăna povestea. Fiecare lucru avea propria poveste. Nina locuia cu mama ei, care era mai mult plecată. Totuși, câteodată, când își așezau capul pe ușa apartamentului și mama era acasă, făceau cale îtoarsă cu părere de rău; familia era ocupată. Se despărțeau afară în stradă. Una o lua în susul străzii, cealaltă, în josul ei. Ziua era ratată.

Nina, cu cozile ei grele și ochii mereu somnoroși, puțin posacă, părea că vine dintr-o altă lume, din lumea părinților ei și a bunicului care călătorise în Japonia, dintr-un trecut pe care, de fapt, nu avea cum să-l cunoască. Fică de avocat care murise de tânăr lăsând în urma lui o văduvă cu trei copii, pentru Nina totul se întâmplase într-un trecut încețoșat, imemorial, iar ea părea că trăiește printre vestigiile acestui trecut ca o castelană solitară, înconjurată de obiecte învăluite în povești.

Jocurile se întrerupeau brusc la o anumită oră, iar musafirele o însoțeau pe gazdă la cumpărături, adică la brutăria din colț. Din buzunarul rochiței scotea cartela și câțiva bănuți. Foarfecile din mâna vânzătoarei tăia cu apetit și dexteritate exact un pătrățel din cartelă, pătrățel care cădea într-o despărțitură a teighelei plină de astfel de bucățele de hârtie colorată. Nina primea în schimb un sfert de pâine neagră. Însoțitoarele ei își imaginau pâinea aceea proaspătă unsă cu marmeladă sau cu untură... Dar pe atunci nu se făceau tratații sau invitații la masă, așa că fetițele sporovăiau de zor pe drumul de întoarcere. La acea oră a amiezii, strada era destul de pustie, copacii de pe trotuar desenau insule de umbră pe asfaltul încins, iar pe carosabil trecea arar câte un automobil sau vreo trăsură. Peste acoperișuri se înălța turnul catedralei cu ceas și cruce mare de aur în vârf. Da, da, crucea era cu totul și cu totul din aur, deoarece, la o oră a zilei când soarele o lumina sub un anumit unghi, strălucirea ei îți lua ochii... Era clar că era din aur!

Zilele de vacanță cu Nina erau pline de magie, populate de prințese și nestemate, aur și calești, fotografii cu personaje elegante, paravane și evantaie, țări îndepărtate. Întreaga zi aproape le stătea la dispoziție micilor visătoare când Nina era singură. Mama ei care venea spre seară risipea plăcuta societate și expedia musafirele acasă.

Fetița cu părul caniș, Lenuța, locuia în colțul de jos al străzii. De obicei era certată că lipsea prea mult și n-o ajuta pe mama la treburile casei.

Mama ei era mereu ocupată la clinica tinde spăla dușumelele și toaletele, iar acasă o îngrijea pe bunica paralizată. Toate trei ocupau o singură încăpere cu fereastra ce dădea spre coridorul comun cu alți locatari. La ele mirosea mereu a varză astfel că părul creț al Lenuței era în permanență îmbibat

cu mirosuri ieftine, lucru care nu părea să o deranjeze, iar prietenele ei nici nu băgau de seamă. Cât despre înalta societate a prinților și prințeselor... aceștia erau niște persoane nobile și educate, incapabile de vreo observație nelalocul ei... Lenuța nu avea tată. Nici mort, nici viu. Așa era! Prietenele ei mai auziseră de copii fără tată...

Fetița blondă cu codițe subțiri de șoricel părea când distrată, când speriată. Era timidă. Pleca spre casă călcând pe dale cu vârfurile săndăluțelor întoarse spre interior. Era curată și îngrijită, dar indiferentă la aspectul ei exterior, ca mai toți copiii. „Am, dam, dez, zizi mani frez, zizi mani pomparez, am, dam, dez...” Nu era voie să calce liniile, nici umbrele, așa că mersul pe trotuar până acasă era o probă dificilă. „Hai acas’, cu ce glas, cu ăl din pod, podul unde e, l-a ars focul, focul unde e, l-a stins apa, apa unde e, au băut-o boii, boii unde sunt, i-a mâncat lupul, lupul unde e, l-a împușcat TATA’.

Umbra lungă a clădirii înalte a acoperit-o. „Cald, cald, rece, rece”. Coltul clădirii: „cald, călduț”, de-a lungul zidului cu gurile de pivniță mirosind a mucegai: „cald, rece, cald, rece”, pe sub poarta înaltă, boltită, pe sub ferestrele vecinilor: „rece, rece”, pisica doamnei în capot: „călduț, călduț”, în hol ochii verzi ai mătușii: „rece, rece”, spală-te pe mâini: „rece, rece”, iar ai stat pe prag la „aia” și ți-ai murdărit rochia: „rece, rece”, n-ai văzut că ți s-a desfăcut părul: „rece, rece”, cum mă sacrific eu pentru tine, te spăl, te îmbrac, îți gătesc ce-i mai bun: „rece, rece”, a scris mamă-ta: „cald, cald”, mă mir că și-a adus aminte că are un copil: „cald, rece”.

A intrat în găoace „ghem vârgat și ferecat”, ziua curge, se freacă mult parchetul, se face supă de găină. Ficatul găinii stă într-o crăticioară ca o amenințare, bombă cu efect întârziat, va lua bătaie, ei îi este greață de ficat. O felie de pâine neagră cu magiun ar fi fost atât de gustoasă sau chiar o mâncare de varză... Stă în fereastră și privește trecătorii. Odată a intrat o pisică pe ușa întredeschisă, nici n-a apucat să se joace cu ea că aceasta s-a ascuns de frica mătușii sub studio. S-a tras mobila, s-a capturat în final animalul panicat și sa aruncat afară. Cu sânge s-a spălat totul, s-a dezinfectat, s-a vorbit multă vreme despre oxiiuri și limbrici, s-a ținut sub observație olița. Își simțea trupul dezinfectat până în stomac. Nici sufletul nu era neglijat. Catehizarea se făcea cu un preot foarte curios să vadă culoarea chiloțelilor. Apoi în biserică i se explicau amănunțit scenele iadului. Codițele subțiri de șoricel tremurau.

„O să vină tata din închisoare și o să fie bine!”

ISTORIE MICĂ

În cămăruța pe care o ocupam noi, „fetele”, o chichineată de vreo doisprezece metri pătrați, lumina lămpii de petrol împărătea aninată de grindă toată gospodăria noastră. Sub lampă, masa multifuncțională o împărțeam cu burtica: ea alegea fasole pentru mâncarea de a doua zi pe un colț al ei, iar eu ocupam locul central, cel mai luminat, pe care stătea desfăcut caietul cu liniatură savantă sub fonnă de grilaje pe care penița mea de la capătul tocului zgâria și scuipa stropi mărunți dintr-o cerneala cu miros acru, usturător. Gaura neagră a călimării în care dispărea la intervale penița emana, evident, același miros. Degetul mijlociu avea la încheietura de jos întotdeauna o pată veche din aceeași cerneală care nu prea ieșea la spălat, rămânând de obicei până la vacanță ca un semn distinctiv al truditorului cu alfabetul. Dintre toate simțurile, mirosul era acela care-mi crea cea mai mare suferință, provocându-mi stări ciudate, inexprimabile chiar și acum. Preferam creionul, deși aveam și cu acesta neazuri: cât era proaspăt ascuțit făceam cu el exhibiții alpiniste ținându-l la nouăzeci de grade cu grijă să nu se rupă vârful, apoi pe măsură ce se „îmblânzea” îndulceam și eu unghiul, scrisul căpătând o oarecare armonie, dar în curând totul se îngroșa, creionul tocit derapând la margine de foaie penibil. Schimbarea paginii îmi producea întotdeauna o mare ușurare și nașterea unor speranțe noi în deprinderea scrisului. Acum îl caligrafiam pe „î” din „i”, după ce îl învățasem cu sârg pe „â” din „a” cu doar câtva timp înainte. Din punctul de vedere al scribului neîndemânatic „i” era mai simplu de scris chiar dacă vânturi vrăjmașe îl îndoiau mai ușor decât pe mai echilibratul și exersatul „a”. Alături se aliniau cuminți boabele de fasole împărțite în două tabere de mâinile gânditoare ale bunicii: armata boabelor albe numeroasă și hotărâtă din care fusese extrasă o mică bandă infiltrată de boabe pestrițe. Mă gândeam că bunica vorbește cu ele pe tăcute pentru că din când în când buzele ei se mișcau. Serile acelea aveau ceva senin și echilibrat, cu sobița cu plită alături, în care din vreme în vreme se mai băga câte un lemn pe foc. Prezența bunicii dădea echilibrul aceluia colț de lume. Cu amintirile copilăriei care înregistrează mai degrabă ticăitul ceasului bătrân decât cine știe ce evenimente istorice importante, liniștea bunicii care alegea fasolea a rămas în sertărașul cel mai tainic al inimii mele ca un punctul cardinal nord, la care se raportează și astăzi copilul din mine. Cele două paturi așezate în prelungire și dulapul vechi, mobilier adus din vechea gospodărie a bunicii, completau micuța încăpere pe care o ocupam cu chirie într-o casă de unghiuri de treabă. János-bácsi terminase de muls bivolița și îl auzeam cum calcă apăsat prin târnaț cu șiștarul plin de lapte; acum avea să bată la ușă și să-i umple bunicii un vas pentru „doktor-nő”. Oameni harnici și gospodari János-bácsi și Marineni! În odaia lor cea mare aveau lavițe de-a lungul pereților, lavițe care adăposteau hainele lor de duminică, iar pe perete alături de calendarul catolic de pe care învățam să citesc ungurește, la mare cinste sta un Franz Jozsef îngălbenit. Din lavițele acelea se scoteau niște haine femeiești viu colorate, cu fuste bogate, plisate mărunț, bordate cu pasmanterie și o cunună înaltă

din mărgele cu funde lungi la spate. Din când în când o rugam pe Marineni să-mi mai arate rochia ei de nuntă și coroana de mărgele. Într-adevăr îmi stătea la dispoziție întreaga gospodărie unde aveam o libertate neîngrădită.

Migăleala zilnică de sub lampa cu fitil și sticlă afumată s-ar fi așternut sub nisipul fin al uitării dacă nu s-ar fi asociat cu un eveniment mai important care, pentru o zi, ne-a scos din monotonia timpului la sat. Într-o dimineață de martie, ajunși la școală - o unică încăpere pentru clasele primare unde învățam cu toții înainte de masă - „tovarășa” ne întâmpină în picioare în ținută de doliu, cu o batistă albă în mână și, cu o gravitate în glas care ne amuți pe loc, ne anunță moartea lui Stalin, „tătucul” nostru al tuturor. Pentru cei care aveau un tată acasă, mai era cum era, dar pentru mine care nu aveam un tată ar fi trebuit să fie și mai tragic, dar nu, pe ambii tați îi știam doar din fotografii. După câteva cuvinte ale învățătoarei, bine simțite, însoțite de exemplul personal al plânsului în batistă, ne trezirăm plângând cu toții în cor ca niște miei. Acum, când rememorez acea zi, îmi dau seama că ceea ce m-a impresionat cel mai mult era, de fapt, gulerul alb al bluzei și muchiile batistei bine călcate a învățătoarei, asta dând solemnitate momentului și nu cuvintele: tată, moarte, Stalin. Pentru mine, erau doar niște cuvinte. Asocierea celor două elemente, bluza albă și batista, îmi inducea ceva măreț și grav totodată, și care plutea apăsător deasupra capetelor noastre.

Am fost trimiși acasă, omițând obligațiile noastre școlare în acea zi mare, dându-ni-se în grijă ca a doua zi să venim la școală cu brasardă neagră. Am ajuns acasă scăldată în lacrimi - școala era doar peste pârâu - și cu cererea de a mi se coase semnul de doliu pe mânecă. Fără comentarii bunica s-a conformat. Era bizar că eu plângeam după „tătucul”, în timp ce tatăl meu era închis politic de vreo cinci ani fără să fi fost judecat încă; s-a văzut că nu era nici o grabă întrucât avea să mai stea zece.

Nu știu care a fost reacția mamei când s-a reîntors acasă cu șareta de pe coclaurii celor șaseșapte sate, ca în fiecare seară, de la nașteri, morți sau vaccinări văzând-o pe bunica pregătindu-mă de doliu. Eu dormeam cu lacrimile uscate și necazul uitat. Oricum nimeni nu comenta de față cu mine chestiuni politice, știindu-se că mulți părinți și-au pierdut libertatea din cauza sincerității copiilor.

SINCERITATE MASCULINĂ

Ceasul telefonului mobil sună după cum îl setase la schimbarea orarului de vară. Îl lăsă să sune o dată, de două ori... Își vârî capul sub pernă, dar semnalele acustice îl urmăreau fără scăpare. Scoase brațul drept de sub pernă și lăsă palma grea peste aparat căutând cu degetele somnoroase tasta. Liniștea se instalează din nou, dar nu mai era același lucru. Un neuron trezit se apucă să dea semnalul și treptat treptat întregul circuit se trezea la realitate. Încercă un ultim refugiu în semiobscuritatea antebrațului flexat peste ochi ca o apărare în fața agresiunii noii zile. Trăgea de o senzație rămasă în amintire din seara precedentă ca de o haină de acum prea mică pentru o realitate care tot creștea, creștea până avea să umple întreg ecranul zilei. Creștea inexorabil ca și cupola abdomenului nevesticii care dormea acum pe o parte cu fața spre el. Între ei doi acel munte diform își mărea volumul ca o amenințare, cu un termen asemănător zilei execuției. Sufla greu ca un cașalot eșuat și o halenă care-i stârnea dezgust îl făcu să ia distanță.

Închise ochii din nou s-o mai vadă pe Silvia cu abdomenul ei plat și ușoara ridicătură de la baza lui, bărbierită și dată cu ulei parfumat care-i slujea atât de desăvârșit trupul de bărbat în putere și cu apetit sexual nerezolvat în căminul conjugal. Frisona când ea îi făcea bezele din gurița ei roșie dată cu ruj Dior. Sărea zglobie călare lăsându-se scuturată de un curent de înaltă tensiune, ca apoi să cadă secerată pe pieptul lui parfumat de dimineață cu trei benghiuri de Paco Rabanne Black. Atunci o simțea total posedată ca pe o păpușă gonflabilă pe care o putea mânui după voie. Îi mângâia subsuorile netede și își desfăta nasul cu efluviile Escada. Părea că trupul ei izvora esențe rafinate, deși acestea se aflau încapsulate în sticlucă scumpe și elaborate de mării pricepători ai lumii. Zvârluga asta de femeie avea știința mânăirii flaconașelor de preț, era produsul final imaginat în savantele laboratoare. Silvia era în fiecare zi un fruct delicios care se cerea devorat cu sâmbure cu tot.

Alarma începu să sune din nou ca un animal credincios care nu-l lasă pe stăpân furat de miraje și-I târăște înapoi în viața adevărată. Nevastă-sa gemu și încercă să-și schimbe poziția. Ființa aceea străină și tot mai agresivă care creștea în ea ca un parazit începuse loviturile și presiunile asupra organelor interne; vezica presată trebuia să se golească de mai multe ori pe noapte, intestinele eliberau vânturi în momentele cele mai neașteptate. Nu mai îndrăznea să viziteze un loc intim care era presat acum de mingea gata să explodeze și care veghea ca un observator străin. Nu mai erau ei doi, erau trei. Dimensiunile corpului ei care tot creștea, petele urâte de pe față, accesele de vomă, flatulațiile, mirosul gurii oricum îl țineau la distanță.

Cu Silvia începuse mai demult, sporadic, la birou, de îndată ce lumea pleca acasă, sub pretextul unor lucrări suplimentare. Pe birou, rapid, femeia își deschidea poarta plăcerilor, el în picioare gata oricând să-și reia o poziție decentă. Mirosea mereu a parfum bun, mereu aranjată, așa cum erau majoritatea femeilor din firmă. Fiecare mascul potent avea câte o bucățică bună pe acolo. Silvia și-o

mai trăsese și cu alții. Sprintenă ca o căprioară, te trezeai că-ți duce mâna la un șnuruleț bine ascuns între fese sau se apleca după vreo hârtie, lăsând cale liberă imaginației sau unei mâini dibace. Preludiul era din mers, întreaga zi de muncă putea fi un preludiv dacă gândurile și privirile se întâlneau pe aceeași lungime de undă.

Toată săptămâna Silvia parcă fusese nebună, era în călduri. Coama ei neagră se scutura ca a unei iepe de rasă, spinarea i se arcuia, trupul îi pulsa ca un sorb.

Alarma telefonului sună a treia oară. Nevasta-sa gemând reuși în sfârșit să se așeze pe marginea patului în timp ce picioarele umflate se chinuiau să atingă podeaua. Bărbatul se mai prefăcu puțin că doarme până ce femeia pufăind ca o locomotivă și ținându-și cu mâna dreaptă imensa minge de rugby reuși să intre la baie.

Câteva minute mai târziu, viori, sub jetul dușului își fricționă superbul trup lucrat cu asiduitate la sală cu mușchii în relief și abdomenul plat. O fi având și astăzi parte de o partidă? Era sătul și mulțumit, dar nu voia să piardă femela aceea nesățioasă. Voia să o sature numai el. Îi aparținea. Iapă de rasă!

În bucătărie, nevastă-sa îi pregătise cafeaua. O bău în picioare, se interesă de sănătatea ei în timp ce-și potrivea cravata și centura pe șoldurile înguste, luă din mers cheile mașinii, o sărută pe frunte recomandându-i, ca în fiecare zi, să aibă grijă de ea și dispăru pe ușă.

Femeia se sprijini de masă străbătută de un frison ciudat. Rochia de casă suită pe vârful pântecelui țuguiat și papucii largi și mari ai lui în care stăteau înfipti cei doi stâlpi care erau picioarele ei înțepeniră pe moment într-o statuie nemișcată. Venea dinăuntru semnalul. Un pârlăiș incolor se scurgea din ea. Fusese o așteptare lungă, dar timpul coacerii nu-l poți grăbi. Acum venea marea încercare, marea încheștare: viața sau moartea. Dar cum statisticile erau optimiste, pornea la luptă cu speranță. Se încheștau sau mai degrabă se descleștau două vieți. Ambele trebuiau să iasă învingătoare; aceasta era problema ei personală. Își făcu toaleta încet, fără grabă, oprind-o din când în când junghiul din spate. Cu bagajele făcute se așeză pe un scaun. Era ca pe un peron. Aștepta momentul în care va chema ambulanța. Nu-l deranja pe el; lucra într-o firmă multinațională, un serviciu cu multe pretenții. Avea să-l sune la sfârșitul programului. De acasă sau de la spital. Era primul copil și travaliul avea să fie lung; durerile erau încă la intervale mari. Aștepta următorul junghi; pornise numărătoarea inversă.

Ziua de muncă se apropia de sfârșit. Silvia trecu pe lângă el și îl ciupi de fese într-un moment de neatenție al colegilor de birou. Se simți brusc cuplat la linia de înaltă tensiune. Nebunatică plină de imaginație! „Sexul la locul de muncă”, iată titlul unei rubrici dintr-o revistă de femei.

Silvia se instruia, dar imaginația ei o lua cu mult înaintea acestei maculaturii. Azi iapa lui prea focoasă trebui să se străduiască un pic mai mult. Zău, și bărbatul, ca și telefonul, mai trebuie lăsat la încărcat! Dar nebuna, nu și nu, avea un zel neobosit de parcă ar fi vrut să-l devoreze. Potolit cu totul, coborî la mașină; ziua de muncă se încheiase. Când își puse centura de siguranță, sună telefonul mobil.

În sala de travaliu, ca un bărbat modern, cu halat, bonetă și mască intră și soțul. Tuns scurt, cu pantalonul căzând elegant pe pantofii cu vârful lung și ascuțit, de firmă, încerca să pară degajat. Pe masa ginecologică cașalotul gemea, se văieta, cu picioarele desfăcute între care se uitau pe rând toți: medicul, asistentele și chiar el. Prin stuful negru, lărgind monstruos fanta pe care o știuse doar el, forța ieșirea un cap păros în țipetele insuportabile ale femeii. Venea micul monstru încet, încet, chinuind ființa aceea pe care o parazitase atâtea luni. Venea învelit într-o mazăgă verzuie însoțit de tot felul de scurgeri și, așa, în halul acela, se apucă de îndată să urle. Trecea de la cald, umed, întuneric la lumea asta total diferită. Cald, umed, întuneric... acolo fusese și el.

Ura! Felicitări! Aveți un băiat frumos. Î-l prezentară ca pe un trofeu învelit în mucilagiul acela verde, urlând spasmodic în timp ce zâmbete se întindeau pe fețele tuturor. Îi arătară și sexul pentru a nu fi nici o îndoială. Dintr-o dată, realizează că a apărut cineva de același sex cu el, un alt mascul, cu treizeci de ani mai tânăr și care, peste ani, avea să asiste indiferent la involuția sa. Uzurpatorul! După ce îl va folosi, îl va stoarce de energie, îi va consuma toată tinerețea și puterea, avea să-l abandoneze într-un târziu, bătrân și neputincios, într-un azil. Uzurpatorul avea să fie armăsar pentru iepele lui care nu se născuseră încă...

Masca și întregul echipament care-l ambala îi fură de ajutor pentru a nu se vedea slăbiciunea genunchilor și tremurul abdomenului. Cam așa trebuie să fie răul de mare. De sub halatul lung ieșeau doar pantalonii impecabili și pantofii cu vârful ascuțit și mult alungit. Ținuse să fie de față. Era la modă. Egalitatea sexelor: împreună l-am făcut, împreună îl naștem. Dar trupul lui n-avea nici o durere, secrețiile lui erau cele știute și igiena impecabilă îndepărta orice urmă sau iz. Și totuși ceva se schimba înăuntrul său. O mână mică se agita inconștient ca un cârcel în căutarea parcă a unui arac de care să se prindă. Îi oferi un deget. Cârcelul care căuta un arac îi strânse degetul. Era mâna unui om care se agăța de el. Un om în miniatură care avea nevoie de el. Un om căruia i se preda cu totul chiar acum prin fluidul care se scurgea din ființa sa spre străinul care venise să-l întâlnească. Venise prin trupul unei femei care pusese totul la bătaie inclusiv propria-i viață.

În agitația următoarelor zile de muncă, apropierea efluviiilor Escada îl lăsa indiferent și, printr-un chimism nevăzut, indiferența se transmitea... Coama neagră și unduirile Silviei erau de acum amintire. Consumase o etapă din viața sa chiar dacă își mai făcea câteodată trei benghiuri cu Paco Rabanne Black.